mäe kaupa nende endise tee peal, ja nemad ollid otsego imekombel surma küüsist peasnud. Nende aitaja ning abbimees Luupluup seisis nüüd jälle julgest, haukus röemsast ja lipputas sabba, kui olleks tahtnud üttelda: nüüd olleme meie ädda kimbutusest peasnud. Agga tema ei läinud mitte sedda teed mis Riggulas ette wõttis, waid wõttis teed teisele poole. Waesed lapsed ning wõerad tunnistasid Jumalale tänno andes, et koer nende peastja olnud, sellepärrast uskusid nemad koera juhatamist enam kui Riggula näitamist. Tunni aea pärrast akkas külla nende kätte paistma, ja Riggulas kiitis isse ennast. — Külla liggidal läks tee tük maad möda äkkilist järwe kallast, seal juhtus herra tüttar koggemata jalga libbistama ja weeris möda kallast alla; agga Luupluup olli kui tuul tema kannul, sassis amastega lapse rietest kinni ja oidis tedda ni kaua rivpakile kui inimesed appi jõudsid. Seddawiisi targa koera läbbi kõigest ädda peasnud, tännasid wõerad ja waesed lapsed Jumalat, kes neile imelikkul kombel abbi saatnud. Wõeras herra, kes üks nõukas Saksa-maa mees olli, näitas ennast waeste laste wasto wägga tännolik, tema kinkis neile rohkeste raha ja panni neid oma kullu peale koli, kus nemad möistlikkuks ning waggaks inimeseks ülleskaswid. Igga suwwel, kui kool seismas, käisid nemad oma truui koeraga korra issa auda watamas, istutasid kenna lillekest önsa issa aua peale ja andsid tänno Issandale, kes neid tännini ni eldest aitnud ja armolikkult kaitsnud.

Anna ja Jakob.

Mina tahan teile siin lühhidelt juttustada Anna ning Jakobi luggu, mis ei olle tuulest wõetud, waid ülle miinewal talwel Saksamaal tõeste juhtunud, kui seal wägga rohkest lund maas olli. Kölni linna liggidal Reini jõe äeres ellas üks tallomees, nimega Lipke, kelle wanem tüttar Anna — üks wiisakas kena näoga piiga, igga omikul weike kärruga piima ning koort linna turrule kaubale weddas; Jakob olli weddaja. Anna kandis suwwel argi-päwal punase seeliku ja rohelise kampsoli, talwel ühe pikka willase kue, agga kes tedda püha-päwa ehtes kirikus ehk külla wainul kiigel näggi, se römustas ennast, ja rägitakse et mõni linna saks üsna sellepärrast maale läinud: Anna ehtid watama. Üts wana kohtu-herra, kelle kööki Anna iggapääw piima wiis, juhtus enamist iggakord kõgis asja tallitamist leidma, kui tüttarlaps seal olli, olgo et wanake tuld piibu peale wõttis, künalt põllema pani, külma wet küssis ehk muud tahtis. Sestnane suurtsuggu inimene rääkis siis ikka mõne lahke sõna Anna wasto ja näitas ennast mõne korra ni allandlik, sest tema armastas naljatamist: et tüttarlapse palgeid sillitas: agga se juhtus ikka siis kui tema auuwäärt abbikasa praua seal ei olnud ja kõgi tüdruk sedda nalja ei näinud! Nisuggusid lahked naljakad saksu leiti ka teistes majjades, ja need hääd inimesed ollekssid meie Anna puhased palged wiimaks suure sillitamisega kahwaks teinud, kui Jakob